

5x slapen in de natuur

SSSSSSSSST...

In ons drukke bestaan verlangen we steeds vaker naar rust, ruimte en tijd. Wat is er dan fijner dan je een paar dagen terugtrekken op een plaats waar je wordt omarmd door de natuur? Hans Avontuur trok langs bijzondere verstilde plekken. Van boerenland tot Nationaal Park.

Tekst & fotografie Hans Avontuur





Buitenleven

VERVENERSHUISJE TUSSEN HET RIET

De winter en het vroege voorjaar zijn mijn favoriete periodes van het jaar om een paar dagen in de Weerribben door te brengen. Op andere momenten is het er misschien vrolijker met bootjes in het water en fietsers op het land. Maar voor mij wint het gebied aan aantrekkingskracht als het weer somber is of wanneer de elementen ermee aan de haal gaan. Kortom, een dag als vandaag. Het is betoverend. Varen zonder één ander bootje tegen te komen. Het donkere water trekt rechte strepen in het landschap van gouden rietvelden. Op beschut gelegen sloten staat een dun laagje ijs. Met een dooiperiode op komst stoort niemand zich aan mijn boot. Bij vorst was dat anders geweest. Dan blijven de boten op de kant, want in de Kop van Overijssel zijn ze net zo gek op schaatsen als in Friesland. Het unieke natuurgebied – Nationaal Park inmiddels – is door mensenhanden gemaakt. Veenarbeiders trokken vanaf de middeleeuwen het laaglandmoeras in om turf te winnen, dat in de grote steden van Holland als brandstof werd gebruikt. Ze groeven rechte percelen af en lieten de strook ernaast met rust om de turven op te leggen. Het transport ging over de

brederde, diepe vaarten. Vanaf 1900 nam de vraag steeds verder af en zochten de bewoners van de Weerribben naar alternatieven, zoals de jacht en de rietteelt. Onze thuisbasis is een traditioneel vervenershuisje met een rieten dak: Op é Polle. Hiervan zijn er in de streek nog enkele bewaard gebleven. Aanvankelijk werden deze opgetrokken uit eenvoudig materiaal en op trilveen gezet, dat met het waterpeil meebewoog. Later volgden permanente nederzettingen zoals Kalenberg. In dit dorp staan veel huizen met de voorkant aan het water. Het herinnert aan de tijd dat er nog geen wegen waren en al het verkeer over kanalen en vaarten ging. Om bij ons huisje te komen, moeten we enkele kilometers buiten het dorp een bruggetje over. De sfeer is meteen raak. Een donkere gepotdekselde gevel, rieten kap, lage deur, houten vloeren, oude spanten in de eigentijdse woonkamer en een groot raam dat uitkijkt over riet en water. Tegen de gevel ligt een kano. Aan het eind van de middag is het tijd om naar binnen te gaan. Als ik wat houtblokken split voor de kachel, zie ik sneeuwvlokken vallen. Heel langzaam kleurt de wereld wit. Terwijl de kachel stevig brandt, lees ik over het harde

bestaan van de veenwerkers, de opkomst van het riet snijden en daarna de visserij en de jacht. Ondertussen is het donker geworden, donker zoals je dat op nog maar weinig plaatsen in Nederland kunt beleven. Vanavond kijken of we de Melkweg kunnen zien.

buitenlevenvakanties.nl
(Kalenberg, Overijssel)

Marker Wadden

ULTIEM EILANDGEVOEL

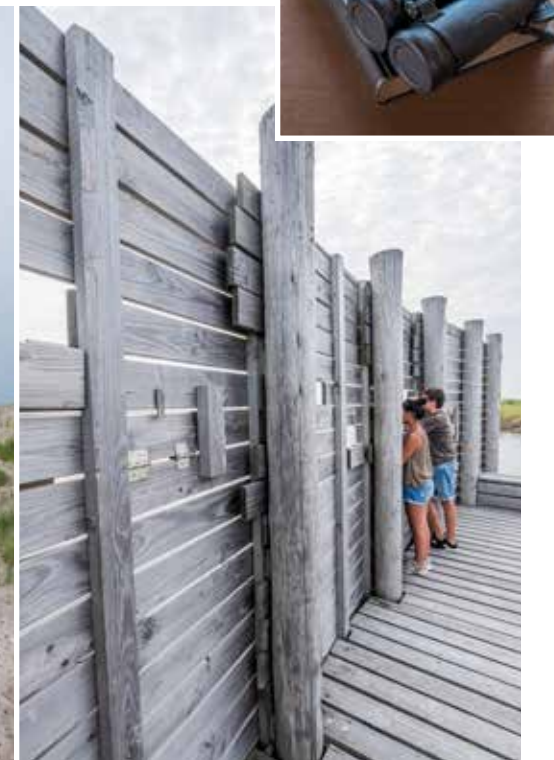
Bij de aanlegsteiger zien we de laatste veerboot met dagjesmensen vertrekken. Wij hebben geluk en mogen, net als een handvol andere gasten, blijven slapen in een van de vier eilandhuisjes. We zijn nog geen dag op de Marker Wadden en het voelt alsof we het gewone Nederland ver achter ons hebben gelaten. We dekken de tafel in het zand voor ons huisje. Eten met uitzicht op de duinen, rietkragen, struiken zuring, moerasandijvie en een waterplas. Een kluut loopt onverstoorbaar door het ondiepe deel. Op het ritme van zijn passen steekt hij zijn snavel in het water. Op zoek naar lekkers. Verderop klinken de geluiden van andere vogels. Hun levendig geroep en gekwetter eechoot over het water. Wat een luxe om te blijven terwijl de meeste anderen terug naar de wal moeten. Een kolonie van pioniers. De kleine nederzetting rondom

de aanlegsteiger is zelfvoorzienend met onder meer een eigen waterpomp, zonnepanelen en een ingenieus systeem voor afvalwater, dat deels door het riet zelf gezuiverd wordt. Ook is er een verborgen windturbine die in noodgevallen omhoogkomt en stroom maakt. De duurzaamheid voelt goed. Passend bij dit jongste stukje Nederland. De archipel van nieuwe eilanden moet ervoor zorgen dat het water in het Markermeer weer tot leven komt. Sinds de aanleg van de dijk Enkhuizen-Lelystad is dat steeds meer in een levenloze bak water veranderd. Lang verhaal kort: de eilanden geven ronddobberend slob de kans om te bezinken. En dat is dan weer goed voor nieuw leven. Onder en boven water. We wandelen naar een van de kijkhutten. Hij is half onder water gebouwd zodat de waterspiegel op ooghoogte ligt. Het is

een spektakel van visdieven die af en aan vliegen. Andere zitten op een tak naar elkaar te schreeuwen. We wachten tot er een visdief in het water duikt om een prooi te grijpen. Met snelheid en precisie. Een weekend op de Marker Wadden glijdt voorbij. We wandelen, luieren, kijken vogels, lopen een rondje hard, gaan naar het strand en genieten van koffie met appeltaart in het paviljoen dat overdag open is. En we nemen de dagen zoals ze komen. Met het einde van de dag als hoogtepunt. Ook vandaag. Terwijl we in de hoge kijkhut zitten, trekken dikke wolken samen in de ondergaande zon. Het gaat waaien en even later knallen donderslagen door de bijna zwarte hemel. Zelfs de vogels zijn er even stil van.

• landal.nl • natuurmonumenten.nl
(Markermeer, Flevoland)

WAT EEN LUXE OM HIER TE MOGEN BLIJVEN TERWIJL DE MEESTE ANDEREN TERUG NAAR DE WAL MOETEN



VEEL DICHTER BIJ EEN
OERGEVOEL IN DE
BUITENLUCHT KOM JE
IN NEDERLAND NIET



Cabina Anna BINNEN IS BUITEN

Mijn thuis voor vannacht staat op een mooie plek aan het water. De kachel in het bijzondere huis brandt en als ik de buitenwand verschuif, scheidt alleen een enorme glazen constructie me nog van de openlucht. Het is de truc van Cabin ANNA: schuiven met de muren. Van compleet gesloten tot volledig open, zodat je de elementen voelt en de geluiden van het bos hoort. Hoewel het vriest, doe ik een poging. Te koud. Vlug de glazen wand dicht en de kachel oppoken. Ik ben precies op tijd om met een kop koffie en een wollen deken over de benen te genieten van een prachtige zonsopgang die zich dankzij de glazen wand overal om me heen laat zien. De hemel kleurt een combinatie van paars en lila. Het schilderij wordt weerspiegeld door het ijs op het meertje. Als uiteindelijk de duisternis intreedt, kruip ik onder het donzen dekbed en kijk naar het spel tussen de wolken en de maan. “Bij het ontwerpen heb ik me laten leiden door mijn herinneringen”, zegt bedenker Caspar Schols. “Op vakantie in Frankrijk

slieden wij altijd één nacht in de openlucht. Dat is een ervaring die diepe indruk op me heeft gemaakt. Dat je je helemaal één voelt met de omgeving. Door met de ‘schillen’ van de cabin te spelen, kan dat met ANNA ook. Alleen wat comfortabeler.” Als ik de volgende ochtend wakker word, is het koud in mijn glazen huis. Snel uit bed, hout in de kachel en nog even terug onder de dekens. Als ik achter me kijk, zie ik berkenbomen, boven me de ochtendhemel en aan het voeteneind ligt de bevroren vijver in de dichte mist. De mand met het ontbijt staat te wachten in een afgesloten box in het bos. Ik haal hem op en verplaats het tafeltje van de keuken naar de ruimte met de glazen wand. Je kunt een dag in de Brabantse wildernis slechter beginnen. De eerste ANNA cabins staan verspreid in het Holenbergbos, op loopafstand van de Maashorst, een gebied waar landbouwgrond met succes is teruggegeven aan de natuur en mag uitgroeien tot wildernis. Met een oppervlakte van 3500

hectare is de Maashorst het grootste landschapspark van Noord-Brabant. Helemaal ongerept wordt het in Nederland natuurlijk nooit. Er zijn wandelpaden, bankjes, schrikdraden en wild- en veeroosters. Maar veel dichterbij een oergevoel in de buitenlucht kom je in Nederland niet.

holenberg.com (Schaijk, Noord-Brabant)



Boerderijlodges

HET TEMPO VAN TWENTE

De lucht kleurt paarsblauw. Nog even en dan zal de zon zich laten zien. Die paar minuten voor zonsopkomst zijn magisch. De dag gaat bijna beginnen en draagt de belofte van nieuwe avonturen in zich. De berm is een beetje wit van lichte nachtvorst. En dan zie ik, dwars door de takken van de kale bomen heen, een volmaakte oranje bol tevoorschijn komen.

Ons onderkomen staat midden op het Twentse platteland: de boerderijlodge, een modern en luxe appartement in een voormalige boerenschuur. Het idee van hotelier Harald Droste is inmiddels een gevestigde naam in de streek. Aan de lodges op het erf is ook een zogeheten landschapskamer toegevoegd, een luxueus tiny house dat letterlijk in het weiland staat. "Dat is de toekomst", zegt Harald. "Dan zit je nog dichterbij het buitenleven."

Twente ademt een weldadige rust. Dat begint al bij de volksaard. Hoewel de Tukker net zo in het nu leeft als de gemiddelde Randstedeling, gaat alles er net wat trager. Ze hebben er een lijfspreuk voor: 'Heanig an!' Wat zoiets betekent

als 'rustig aan, pas goed op jezelf'. Niks bezienswaardigheden afvinken dus, maar op een stoel voor het raam van de landschapskamer gaan zitten en kijken naar de koeien. De tijd nemen. Doen waar je zin in hebt. Nog even in de lodge blijven hangen, een rondje door de omgeving of zwerven door Noordoost-Twente, het dunbevolkste deel van de streek. We passeren er watermolens, plukjes heide, stuifzand, loofbos en stuwwallen tot tachtig meter hoog. Het landschap haalt vanzelf de snelheid uit je systeem. Het zacht glooiende terrein, kleine akkers en weilanden met bomen rondom zorgen ervoor dat je niet al te ver vooruit kunt kijken. Je moet het doen met wat er voor je neus ligt. Hier, nu. De wegen, niet al te breed, slingeren er kalm doorheen. Grote bezienswaardigheden? Ach, het is maar net wat je groot vindt. In Twente voelt Ootmarsum met pakweg 4500 inwoners als een stad. En er zijn prachtige landgoederen, zoals Huis Singraven met het verhaal van de vrijgezelle meneer Laan die een verwoed verzamelaar was van vooral 18de-eeuwse kunst en antiek.

Voor zijn dood in 1966 heeft hij zijn collectie in een stichting ondergebracht om ervoor te zorgen dat alles bewaard en bij elkaar zou blijven. Van met schildpad ingelegde bureaus tot Chinees porselein en schilderijen die niet op een andere plek gehangen mochten worden. Terug naar onze boerderijlodge. Met een strak interieur dat heerlijk contrasteert met het oude landschap buiten. Thuis op het boerenerf voelt het alsof Twente een arm om ons heen slaat.

drostes.nl (Tubbergen, Overijssel)



WELGESTELDE BEZOEKERS
UIT BINNEN- EN BUITENLAND
KWAMEN NA DE OPENING
KIJKEN NAAR DIT WONDER



Boutique Hotel Beekhuizen

DWALEN OVER HET LANDGOED

De gordijnen van de slaapkamer heb ik opengelaten, dus ik word wakker met het vroegste licht. Traag en zacht. Het is stil. Doodstil. De donkeren contouren van de kale bomen tekenen zich af tegen de wolken die langzaam voorbijtrekken. In het schemergebied tussen wakker worden en opstaan maak ik plannen voor de dag. Zoals schrijvers, schilders en vorsten dat ook deden toen ze op deze plek aan de rand van Nationaal Park Veluwezoom hun vakantie doorbrachten.

In 1847 opende de adellijke familie Van Spaen hier het eerste hotel in Zwitserse chaletstijl, naar de mode van die tijd. Het was de bekroning op het levenswerk van hun voorvader Johan Willem Frederik van Spaen die de woeste grond van het landgoed had omgetoverd tot een landschapspark met heuvels, bruggen, vijvers en een waterval. Welgestelde bezoekers uit binnen- en buitenland kwamen kijken naar dit wonder.

Het hotel kende daarna een bewogen geschiedenis. Het was een trefpunt van de elite, brandde twee keer af, raakte in verval en werd enkele jaren geleden in

ere hersteld door de huidige eigenaren, de zussen Judith en Irene Stoevelaar. Toen de grond in handen van de familie kwam, groeide langzaam het idee voor een boutiquehotel. “We zijn hier om de hoek in Oosterbeek opgegroeid, speelden in deze bossen”, vertelt Irene. “Het is zo’n plek waar je van gaat houden.” De 19de-eeuwse allure van het pand heeft een eigentijdse verpakking gekregen. In de architectuur, de lodges en suites, het tuinontwerp en de aandacht voor details, zoals de streekproducten bij het ontbijt. “Onze plek midden in de natuur is uniek”, zegt Irene. “Die dwingt ons ook om anders te denken. Kleinschalig, duurzaam, persoonlijke aandacht.”

Het zijn heerlijke dagen in Beekhuizen. We maken een wandeling door het heuvelachtige landschap van stuwwallen rond de Posbank, bezoeken kasteel Rosendaal en lopen door de stuifduinen van het uitgestrekte en woeste Rozendaalse Zand. Het fijnst zijn de dwaaltochten over het landgoed zelf. Net als in de 19de eeuw. Veel van toen is verdwenen, maar de vijvers, de lanen met hoge bomen en de



kabbelende beek zijn onveranderd. En in de schemering is het heerlijk thuiskomen in onze lodge. Schoenen uit bij de deur, pelletkachel aan, gordijnen open, glas wijn erbij en kijken hoe het langzaam pikdonker wordt.

hotelbeekhuizen.nl (Velp, Gelderland)